

Arrest

nr. 334 749 van 22 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7 / 1
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 2 december 2021 en verzoekt op 7 december 2021 om internationale bescherming. Op 9 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van dit verzoek. Bij arrest nr. 318 839 van 18 december 2024 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 27 februari 2025 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing, dit keer tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 maart 2025 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 29 mei 1995 in Tbilisi. U verklaarde dat uw vader S., O. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxxx) problemen had in Georgië met de lokale gasten in uw wijk

omwille van zijn politieke voorkeur. Hierdoor ondervond u ook problemen met deze lokale gasten, oftewel 'wettelijke dieven'. Zo vroegen ze u eens om geld. U weigerde en enkele dagen later, rond 10 à 11 mei 2015, kwamen ze langs in uw garage en vielen u aan. U verwittigde hierna de politie, die een PV opstelde en een onderzoek startte. Zeven à acht dagen later moest u naar het kantoor om de verdachten te identificeren en later vond er ook een rechtszitting plaats, maar de daders werden uiteindelijk vrijgelaten. U verbleef van 2 december 2017 tot 28 februari 2018 in België omdat u een vriendin had die hier woonde, waarna u terugkeerde naar Georgië. Rond 25 à 26 november 2018 vond uw vriend een wapen in uw garage, dat daar geplant was door de lokale gasten. Een half uur later kwam de politie, maar zij hebben het wapen niet gevonden. Ten slotte verklaarde u regelmatig lastig te zijn gevallen in Georgië omwille van het feit dat u Jezidi bent. U vertrok met uw familie: uw vader S. O. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxxx), uw moeder S. C. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxxx) en uw minderjarige broer S. R. en minderjarige zus S. M. uit Georgië op 5 februari 2019 en ging naar Frankrijk, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Nadat dit verzoek werd geweigerd, vertrokken jullie naar België op 2 december 2021 en op 7 december 2021 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 9 mei 2023 werd het verzoek om internationale bescherming van uw ouders en uzelf kennelijk ongegrond verklaard. Op 18 december 2024 werd de beslissing in hoofde van uw ouders vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) omdat Georgië niet langer als veilig land van herkomst werd beschouwd. Gelet op de onderlinge verknachtheid met uw dossier, werd uw beslissing tevens vernietigd.

Ter staving van uw relaas legt u volgend document neer: uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U koppelde de problemen die u had in Georgië grotendeels aan de problemen die uw ouders S. O. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxxx) en S. C. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxxx) zouden hebben ondervonden omwille van hun politieke activisme (CGVS, p.6). Hierbij dient er echter op gewezen te worden dat er in hoofde van uw ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die uw ouders aanhaalden, noch aan de problemen die uw ouders zouden hebben gehad met de politie, noch aan hun problemen met de 'wettelijke dieven', en dit omwille van verschillende ernstige tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Voor de uitgebreide motivering kan worden verwezen naar de beslissingen in hoofde van uw ouders, dewelke werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

De geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen met de wettelijke dieven wordt bovendien nog verder onderuit gehaald door het feit dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, wat indruist tegen de door u aangehaalde vrees voor uw leven en nood aan internationale bescherming. Zo verklaarde u dat u reeds sinds 2014/2015 problemen zou hebben gehad met de wettelijke dieven (CGVS, p.9), Vanaf 2015 escaleerde de situatie en ging het over tot aanvallen en het toebrengen van slagen, eerst aan uzelf en later ook aan uw vader. Desalniettemin bleven jullie altijd op hetzelfde adres wonen, naar eigen zeggen omdat er geen andere uitweg was (CGVS, p.10). U verklaarde echter dat u in 2017 al eens gedurende drie maanden in België bent geweest omdat u hier een vriendin had (CGVS, p.6). Wanneer er u werd gevraagd waarom u in 2017 geen internationale bescherming heeft aangevraagd in België toen u hier drie maanden was, verklaarde u: "Omdat ik mijn familie daar niet alleen kon achterlaten, mijn broer en zus ook niet." (CGVS, p.10). Dit zijn echter persoonlijke motieven, die niet opwegen tegen de nood aan internationale bescherming indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koesterde voor uw leven en/of fysieke integriteit. Het feit dat u toen naliet om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen sinds 2014/2015.

Daarnaast kan er ook nog worden gewezen op enkele gewichtige omissies. U maakte bij DVZ immers geen melding van de aanval in 2015 en de poging tot framing in 2018. Dit kon, gezien de ernst van de feiten, echter wel worden verwacht. Zeker betreffende het incident van 2015, waarover u bovendien verklaarde dat u de politie verwittigde en het uiteindelijk zelfs tot een rechtszaak kwam (CGVS, p.6-7) en waarvan u

verklaarde dat het een kantelpunt was (cfr. supra). U verklaarde wel dat er u tijdens uw eerste interview bij DVZ niet werd gevraagd naar de redenen voor uw verzoek om internationale bescherming. Er werd u enkel gevraagd waarom u van Frankrijk naar België bent gekomen en niet waarom u vanuit Georgië naar België bent gekomen. Er werd wel gezegd dat dergelijke vragen bij uw tweede interview gesteld zouden worden (CGVS, p.3). Hoewel dit opgaat voor uw Dublininterview, werd u in het kader van de CGVS-vragenlijst, ingevuld tijdens uw tweede interview bij de DVZ, weldegelijk gevraagd naar de feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw herkomstland, waarbij u zelfs naar feiten in hoofde van uw familieleden verwees (CGVS Vragenlijst, nr.3.5). Het feit dat u geen melding maakte van deze twee zwaarwichtige incidenten in uw eigen hoofde doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

De geloofwaardigheid van het incident in 2015 wordt trouwens nog verder ondermijnd door het feit dat u hier geen enkel bewijsstuk van neerlegde, terwijl dit redelijkerwijze kon worden verwacht. U verklaarde immers dat u de politie verwittigde, de politie een PV opstelde, onderzoek deed naar de klacht en de dader zelfs voor de rechtbank werd gebracht (CGVS, p.6-7). Dat u van deze aaneenschakeling van handelingen van de politie en het gerecht geen enkel document zou hebben bekomen (CGVS, p.7), is weinig geloofwaardig. Daarenboven kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u slachtoffer was in deze zaak en u in die hoedanigheid de mogelijkheid had om informatie te verkrijgen over het onderzoek en de rechtszaak, desnoods post factum, zoals ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie blauwe map: landeninformatie, p.56).

Zelfs indien er nog enig ernstig geloof zou worden gehecht aan uw problemen met de wettelijke dieven, quod non, dient erop te worden gewezen dat uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. U verklaarde dat u na de aanval in uw garage in 2015 klacht zou hebben ingediend (CGVS, p.7). Het is echter opmerkelijk dat u bij DVZ nooit melding heeft gemaakt van deze klacht, niettemin u uitdrukkelijk werd gevraagd of u ooit klacht had ingediend. U antwoordde ter zake zelfs dat uw ouders klacht hebben ingediend bij de politie. U persoonlijk niet (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Zoals hierboven reeds uiteengezet, wordt de geloofwaardigheid van deze beweerdelijke klacht eveneens onderuit gehaald door het gebrek aan bewijzen. Hoe dan ook heeft u na deze ene beweerdelijke klacht in 2015 geen enkele poging meer ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen. U contacteerde nooit een advocaat of organisatie voor uw problemen en zocht nooit op een andere manier nog bescherming voor uw problemen in Georgië (CGVS, p.9). U maakt dus niet aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte dan wel onwillig zouden zijn om u bescherming te verlenen.

Verder verklaarde u nog dat u problemen zou hebben ondervonden in Georgië omwille van het feit dat u Jezidi bent. U verklaarde dat u op straat werd uitgelachen: "Jezidi, Jezidi, ga maar naar je eigen land.". Het is volgens u echter nooit verder gekomen dan mondelinge bedreigingen omwille van het feit dat u Jezidi bent: "Zo ernstig niet, nee." (CGVS, p.9). In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat louter mondelinge bedreigingen niet ernstig genoeg zijn om de drempel van vervolging te halen. Bovendien blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf, dat er in Georgië geenszins sprake is van systematische, wijdverspreide vervolging van etnische minderheden. Ondanks het feit dat er weliswaar een toename te merken is van haatspraak en discriminerend taalgebruik tegenover etnische minderheden met de opkomst van verschillende extreemrechtse groepen en het feit dat het gebrek aan kennis van de Georgische taal de integratie van etnische minderheden bemoeilijkt, is er volgens de COI evenmin sprake van verregaande discriminatie of dermate onoverkomelijke hindernissen voor leden van etnische minderheden om zich in de Georgische maatschappij te kunnen integreren. Zoals hierboven reeds uiteengezet (zie supra), kan er bovendien van worden uitgegaan dat mocht u in de toekomst wel zwaarwichtige problemen ondervinden omwille van het feit dat u Jezidi bent, u hiervoor beroep kan doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het paspoort dat u neerlegt, levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 23 tot en met 28 van het Gerechtelijk Wetboek, "voor zover zij het beginsel van het gezag van gewijsde vastleggen" en van de artikelen 1319 tot en met 1322 van het Burgerlijk Wetboek, "voor zover zij het algemene rechtsbeginsel van de eerbiediging van het vertrouwen in handelingen vastleggen".

In een eerste onderdeel buigt verzoeker zich over het gezag van gewijsde. Hij werpt op dat zijn ouders eveneens om internationale bescherming verzochten, dat de beslissing waarbij hun verzoeken kennelijk ongegrond werden bevonden door de Raad vernietigd zijn omdat Georgië niet langer als een veilig land van herkomst werd beschouwd en het bijgevolg aan de verwerende partij was om de veiligheidssituatie te onderzoeken. Hij betoogt dat dit arrest twee belangrijke gevolgen had. Ten eerste een lagere bewijslast dan voorheen en ten tweede dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat zijn ouders geen aanspraak konden maken op bescherming van hun nationale overheden. Verder haalt verzoeker aan dat de beslissing houdende de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek op dezelfde gronden door de Raad werd vernietigd en dat dezelfde gevolgen gelden. Wat de verminderde bewijslast van verzoeker en zijn ouders betreft, wordt er in het verzoekschrift op gewezen dat de verwerende partij slechts een beslissing heeft genomen die in alle opzichten overeenstemt met de beslissing die eerder was meegedeeld. Aldus, zo stelt verzoeker, heeft de verwerende partij in strijd met de motivering van de Raad de beschermingsverzoeken niet opnieuw onderzocht, heeft zij hen niet opnieuw gehoord en hun verklaringen niet opnieuw geanalyseerd in het licht van de vernietigingsarresten en van de ontwikkeling van de situatie in Georgië. Verzoeker haalt aan dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast tot gevolg heeft. Volgens verzoeker betwist de verwerende partij niet dat hij in 2015 is vervolgd. In verband met de analyse van de algemene situatie in Georgië hekelt verzoeker dat de verwerende partij enkel naar een COI Focus van 11 december 2023 verwijst, terwijl hij nochtans talrijke documenten over deze situatie en de verslechtering van de levensomstandigheden had bijgevoegd. Deze COI Focus lijkt bijzonder oud en is in feite uitsluitend gebaseerd op rapporten die dateren van voor de schrapping van Georgië van de lijst van veilige landen van herkomst. Volgens verzoeker voert de verwerende partij geen serieus en concreet onderzoek naar de huidige situatie in Georgië door op basis van duidelijk verouderde bronnen te besluiten dat de situatie er stabiel en veilig is en hiermee schendt zij het gezag van gewijsde van de vernietigingsarresten van de Raad. Om diezelfde reden schendt de verwerende partij ook "het vertrouwen dat aan handelingen toekomt".

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees, waarvan hij aangeeft dat deze nauw verband houdt met de vrees van zijn ouders en waardoor bij de behandeling van zijn verzoek noodzakelijkerwijze rekening moet worden gehouden met de door zijn ouders naar voren gebrachte elementen en omgekeerd. Wat de opgeworpen laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming betreft, haalt verzoeker aan dat het destijds niet zijn bedoeling was om zich in België te vestigen, dat hij hoopte dat de situatie zou kalmeren en hij het niet nodig achtte een beschermingsverzoek in te dienen. Hij is van mening dat zijn aanpak, door tot het einde bij zijn naasten te proberen blijven en de bescherming van zijn nationale autoriteiten te hebben gezocht, in overeenstemming lijkt te zijn met de wetgeving inzake de vluchtelingenstatus en met de evolutie van de situatie in Georgië. Verder werpt hij op dat de geloofwaardigheid van zijn relaas ten gronde geenszins in twijfel wordt getrokken en dat hij veel informatie, details en verduidelijkingen heeft kunnen geven over zijn persoonlijke situatie en zijn angsten voor vervolging. Het enkele feit dat hij twee aspecten van zijn relaas niet heeft verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, laat volgens hem geenszins toe zijn geloofwaardigheid in het algemeen in twijfel te trekken.

Een derde onderdeel handelt, met verwijzing naar uittreksels uit rapporten, over de almacht van de Georgische maffia, die vertakkingen binnen de staat zelf heeft en waardoor elke bescherming die de autoriteiten zouden kunnen bieden ondoeltreffend wordt. Dit, samengenomen met de aanwezige corruptie, toont volgens verzoeker aan hoe geloofwaardig zijn vrees is en hoe weinig hij door de nationale autoriteiten wordt beschermd.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker dieper in op de afwezigheid van effectieve bescherming van de autoriteiten in Georgië. Hij verwijt de verwerende partij hier geen analyse van te hebben gemaakt en hij beroept zich op internationale rechtspraak en uittreksels uit verslagen en rapporten met betrekking tot de bescherming van minderheden in Georgië, het gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid van rechters, gewelddaden gepleegd door politiediensten en het ontbreken van een anticorruptiebeleid. Hij wijst erop dat hij in zijn persoonlijk onderhoud de banden van de maffia met de politieagenten heeft benadrukt die hij bij naam benoemde. Verder gaat hij in op het indienen van zijn klacht en op het gebrek aan proces-verbaal hiervan en oppert hij dat deze klacht niet tot effectieve bescherming zal kunnen leiden. Anders dan de verwerende partij beweert, worden zijn beweringen ondersteund door documenten, verslagen van ngo's en artikelen in de pers. Voorts haalt verzoeker aan dat de zinloosheid en ondoeltreffendheid van het zich laten bijstaan door een advocaat of een ngo blijkt uit de verslagen die hij aanhaalt.

In een vijfde en laatste onderdeel gaat verzoeker, onder verwijzing naar rapporten en verslagen, in op de laatste evoluties in Georgië, met nadruk op corruptie bij justitie en een zeer groot aantal gewelddadige demonstraties die het onderwerp zijn van brutale politierepressie. Hij meent dat hij, omdat hij een aantal jaren in Europa heeft gewoond, een bevoorrecht doelwit zal zijn.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst onderschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het verzoekschrift:

- EHRM 17 januari 2017, Tsartsidze e.a./Georgië (stuk 3);
- OFPRA, "*Rapport de Mission en Géorgie*", 2021 (stuk 4);
- Libertés Religieuses, "*Géorgie*", 2021 (stuk 5);
- HRW, "*World Report 2021 ; Georgia*" (stuk 6);
- Le Journal International, "*Minorités, réfugiés, déplacés : Les oubliés de la République de Géorgie*", 29 maart 2018 (stuk 7);
- Raad van Europa, "*Georgia should step up the fights against discrimination and better ensure labour rights and the human right to healthy environment*" (stuk 8);
- UNHCR, "*Georgia*" (stuk 9);
- Crisis24, "*Géorgie : Rapport national*" (stuk 10);
- COI Focus, "*Géorgie : Situation générale*", 24 februari 2022 (stuk 11).

Verder verwijst hij blijkens de inventaris nog naar volgende stukken waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

"Stuk 12: Verslag van Human Rights Center betiteld < *State of human Rights in Georgia, 2022* » <https://hrc.ge/files/reports/245ANNUAL-ENG%202022-FULL.pdf>

Stuk 13: Verslag van Freedom House betiteld « *Freedom in the world 2023: GEORGIA.* » <https://www.ecoi.net/en/document/2097705.html>

Stuk 14: Verslag van Amnesty International betiteld « GEORGIE 2023 »
<https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/georgia/reportgeorgia/>
 Stuk 15: Verslag van Human Rights Watch betiteld « Human Rights Watch: Georgia Report 2023 »
<https://www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/georgia>
 Stuk 16: Verklaringen van de secretaris-generaal van de Raad van Europa van 28 mei 2024
<https://www.coe.int/fr/web/portal/-/situation-in-georgia-statement-by-the-secretary-general>
 Stuk 17: Verslag van de Commissie Europese Zaken van 22 mei 2024
https://www.assemblee-nationale.fr/dyn/16/rapports/du/116b2646_rapportfond
 Stuk 18: Verslag van amnesty International van 2 december 2024 betiteld « Géorgie, Des manifestants arrêtés, battus, torturés et privés de leur droit à un procès équitable »>
https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/georgie-manifestants-arretes-soumisviolations-prives-droit?_gl=1*1c0rsrv*_up*MQ..*_gs*MQ..&gclid=Cj0KCQiAgdC6BhCgARIsAPWNWHIZv7MGekz0hNC6VzDvM4kzYY8qrH_g2m1DrGaHq4phNAWEcdPqczQaAr4jEALw_wcB

2.2.2. Op 2 oktober 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarbij de weblink is opgenomen naar de COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 12 februari 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 1319 tot en met 1322 van het Burgerlijk Wetboek, bemerkt de Raad dat deze artikelen enkel betrekking hebben op een verbintenissenrechtelijke context en dan ook niet nuttig ingeroepen kunnen worden in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de Belgische autoriteiten en de verzoeker om internationale bescherming.

2.3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Aangaande het gezag van gewijsde

Op 7 december 2021 dienen zowel verzoeker als zijn ouders hun onderscheiden verzoeken om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist ten aanzien van hen allen tot de kennelijke ongegrondheid van de beschermingsverzoeken.

Bij arrest nr. 303 150 van 13 maart 2024 vernietigt de Raad de beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers ouders omdat deze beslissingen – nu Georgië bij het ten tijde van deze beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd aangewezen als veilig land van herkomst – zijn genomen op basis van een afwijkend stelsel waarbij de analyse van de vrees voor vervolging en het reële risico op ernstige schade is verricht in het licht van de criteria van artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet en niet in het licht van de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Raad in deze zaak – nu Georgië intussen niet langer opgenomen is in de lijst van veilige landen – niet zelf, zonder de rechten van de verdediging en het beginsel van een doeltreffende voorziening in rechte te schenden, kan nagaan of de ouders van verzoeker al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit als volgt: “(...) le Conseil ne peut que constater que les décisions attaquées doivent être annulées conformément à l'article 39/2, § 1er, alinéa 2, 2° de la loi du 15 décembre 1980 pour le double motif, d'une part, que si elles étaient régulières au moment de leur adoption, elles sont désormais entachées d'une irrégularité substantielle qui ne saurait être réparée par le Conseil et, d'autre part, qu'il manque des éléments essentiels qui impliquent que le Conseil ne peut conclure à la confirmation ou à la réformation des décisions attaquées sans qu'il soit procédé à des mesures d'instruction complémentaires.”

In zijn arrest nr. 318 839 van 7 december 2024 gaat de Raad eveneens over tot de vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal waarbij verzoekers eigen verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is bevonden. Hierbij wordt verwezen naar het hoger vermelde vernietigingsarrest en de verknochtheid van de verzoeken en wordt als volgt geoordeeld: “Alhoewel elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en elke beslissing over de verlening van een van beide beschermingsstatussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoekende partij op basis van haar persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet, is het omwille van de onderlinge verknochtheid tussen het verzoek van verzoekende partij en de verzoeken van haar vader en moeder, passend om eveneens over te gaan tot de vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal van 9 mei 2023 die ten aanzien van verzoekende partij werd genomen.”

Volgens verzoeker schendt de verwerende partij het gezag van gewijsde van deze vernietigingsarresten.

Wat betreft de nieuwe beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers ouders, oordeelde de Raad in arrest nr. 334 532 van 16 oktober 2025, in verband met de ook in dat beroep opgeworpen schending van het gezag van gewijsde, reeds als volgt:

“5.6.1. A titre liminaire, il observe que les décisions attaquées n'ont pas été prises dans le cadre de la procédure accélérée prévue par l'article 57/6/1 de la loi du 15 décembre 1980, mais bien dans le cadre de la procédure ordinaire et dans le respect des délais propres à cette procédure. S'agissant de l'établissement des faits, il ressort en outre clairement de la motivation de cette décision que la Géorgie n'étant pas considérée comme un pays sûr, la partie défenderesse n'a pas appliqué en l'espèce la présomption instaurée par la disposition précitée selon laquelle les requérants sont en sécurité en Géorgie dès lors que ce pays est inscrit sur la liste des pays sûrs. Il s'ensuit que la partie défenderesse a manifestement respecté l'autorité de la chose jugée attachée à l'arrêt précité du 13 mars 2024. La circonstance que certains motifs des actes attaqués sont identiques à ceux des décisions annulées n'énervé pas ce constat.” (eigen onderlijning)

Ook wat betreft de ten aanzien van verzoeker genomen nieuwe beslissing, getiteld “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*”, blijkt niet dat deze genomen is in het kader van de versnelde procedure maar wel in het kader van de gewone procedure en verder dat niet langer wordt uitgegaan van een veilig land van herkomst en het daaraan gekoppelde vermoeden dat een verzoeker in veiligheid is. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij oppert dat de thans bestreden

beslissing in alle opzichten overeenstemt met de hem eerder meegedeelde, en door de Raad vernietigde, beslissing. Dat bepaalde motieven identiek zijn, doet geen afbreuk aan het respect voor het gezag van gewijsde. Wat betreft de draagwijdte van het gezag van gewijsde van vernietigingsarresten van de Raad - met concrete aanduidingen - in het asielcontentieux, merkt de Raad op dat de verwerende partij na de vernietiging van haar beslissing gehouden is om opnieuw op te treden, maar er haar daarbij een discretionaire bevoegdheid wordt gelaten voor wat betreft de inhoud van haar handelen. De verplichting tot optreden belet aldus niet dat de commissaris-generaal haar beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van de nieuwe beslissing. Zij kan zelf uitmaken wat de gevolgen van een vernietiging zijn en wat zij nog moet doen om het vernietigingsmotief volle uitwerking te geven. De Raad herinnert er nog aan dat het gezag van gewijsde dat aan een vernietigingsarrest is verbonden, zich uitstrekt tot de onverbrekkelijk met het *dictum* verbonden motieven (RvS 10 juni 2010, nr. 205.000). Het zijn die motieven die de beoordelingsruimte bepalen waarover de commissaris-generaal nog beschikt (RvS 20 november 2014, nr. 229.258).

In overeenstemming met het gezag van gewijsde is de verwerende partij overgegaan tot een onderzoek van de nood aan internationale bescherming van verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en waarbij zij wel degelijk bijkomende motieven heeft aangehaald en haar onderzoek ook verricht heeft op basis van een navolgende COI Focus (zie hierover meer *infra*). Het kwam aan de discretionaire beoordeling van de verwerende partij toe te oordelen of verzoeker al dan niet opnieuw diende te worden gehoord.

De commissaris-generaal is aldus wel degelijk tegemoet gekomen aan de verzuchtingen van de Raad zoals geformuleerd in voornoemd vernietigingsarrest van 18 december 2024. Van een schending van het gezag van gewijsde is *in casu* aldus geen sprake. De schending van de artikelen 23 tot 28 van het Gerechtelijk Wetboek wordt bijgevolg evenmin dienstig aangevoerd.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoeker koppelt de problemen die hij in zijn land van herkomst, Georgië, had grotendeels aan de problemen die zijn ouders zouden hebben ondervonden omwille van hun politiek activisme (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 8). In hoofde van verzoekers ouders werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (administratief dossier, map 'landeninformatie', stukken 3 en 4). Geoordeeld werd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die de ouders aanhaalden, noch aan de problemen die de ouders zouden hebben gehad met de politie, noch aan hun problemen met de "*wettelijke dieven*", en dit omwille van verschillende ernstige tegenstrijdigheden in hun verklaringen. In zijn arrest nr. 334 532 van 16 oktober 2025 oordeelt de Raad, in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in dit verband als volgt:

"5. L'examen de la demande sous l'angle de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980

5.1 L'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980, en son paragraphe premier, est libellé comme suit : « Le statut de réfugié est accordé à l'étranger qui satisfait aux conditions prévues par l'article 1er de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés, modifiée par le protocole de New York du 31 janvier 1967 ». Ledit article 1er de la Convention de Genève précise que le terme « réfugié » s'applique à toute personne « qui craignant avec raison d'être persécutée du fait de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, se trouve hors du pays dont elle a la nationalité et qui ne peut ou, du fait de cette crainte, ne veut se réclamer de la protection de ce pays ».

5.2 Le Conseil constate que les arguments des parties portent essentiellement sur la crédibilité du récit des requérants et son examen porte par conséquent en priorité sur cette question.

5.3 Le Conseil rappelle à ce propos qu'il revient, d'une part, au demandeur d'asile de fournir les informations nécessaires afin de permettre de procéder à l'examen de sa demande et que, d'autre part, la partie défenderesse a pour tâche d'examiner et d'évaluer les éléments pertinents de la demande en coopération avec le demandeur d'asile. Pour ce faire, la partie défenderesse doit tenir compte de toutes les informations pertinentes relatives au pays d'origine du demandeur (CCE, chambres réunies, arrêt n°195 227 du 20 novembre 2017). Enfin, l'obligation de motivation de la Commissaire générale ne la contraint pas à démontrer l'existence d'éventuelles déclarations mensongères ou contradictoires, mais bien à exposer les raisons pour lesquelles le demandeur ne l'a pas convaincue qu'il craint avec raison d'être persécuté s'il était renvoyé dans son pays d'origine.

5.4 En l'espèce, la motivation des actes attaqués est suffisamment claire et intelligible pour permettre aux requérants de saisir pour quelles raisons leurs demandes ont été rejetées. Les décisions attaquées sont fondées, d'une part, sur le constat que leurs dépositions concernant les problèmes qu'ils ont rencontrés sont entachées de contradictions, de lacunes et d'autres anomalies qui interdisent d'y attacher du crédit, que les craintes liées à leur seule origine yézidie ne sont pas fondées au regard des informations figurant au dossier administratif et qu'ils n'établissent pas qu'ils ne pourraient pas obtenir de protection effective auprès de leurs autorités nationales. La partie défenderesse expose également clairement pour quelles raisons pour lesquelles elle estime que les documents produits ne permettent pas d'établir le bienfondé de leur crainte.

5.5 Le Conseil constate en outre que ces motifs se vérifient à la lecture du dossier administratif et qu'ils constituent un faisceau d'éléments convergents, lesquels, pris ensemble, sont déterminants et permettent de fonder les décisions attaquées, empêchant de croire que les requérants seront réellement exposés à des persécutions ou des atteintes graves en cas de retour dans leurs pays.

5.6 Le Conseil se rallie par conséquent à ces motifs et n'est pas convaincu par les critiques développées à leur encontre dans le recours.

5.6.1. A titre liminaire, il observe que les décisions attaquées n'ont pas été prises dans le cadre de la procédure accélérée prévue par l'article 57/6/1 de la loi du 15 décembre 1980, mais bien dans le cadre de la procédure ordinaire et dans le respect des délais propres à cette procédure. S'agissant de l'établissement des faits, il ressort en outre clairement de la motivation de cette décision que la Géorgie n'étant pas considérée comme un pays sûr, la partie défenderesse n'a pas appliqué en l'espèce la présomption instaurée par la disposition précitée selon laquelle les requérants sont en sécurité en Géorgie dès lors que ce pays est inscrit sur la liste des pays sûrs. Il s'ensuit que la partie défenderesse a manifestement respecté l'autorité de la chose jugée attachée à l'arrêt précité du 13 mars 2024. La circonstance que certains motifs des actes attaqués sont identiques à ceux des décisions annulées n'énervent pas ce constat.

5.6.2. Pour le surplus, les arguments exposés dans la requête ne permettent pas de conduire à une analyse différente. Les requérants y développent des critiques générales à l'encontre des motifs des actes attaqués, se limitant pour l'essentiel à fournir des explications factuelles qui ne convainquent pas le Conseil pour minimiser la portée des lacunes, incohérences et autres anomalies relevées dans leurs dépositions successives. Ils ne fournissent en revanche toujours aucun élément susceptible d'établir la réalité des faits allégués et le bienfondé de leur crainte. Le Conseil constate en particulier que les importantes incohérences relevées entre les dépositions respectives des requérants au sujet des menaces émanant de policiers ainsi que des arrestations dont le requérant aurait été victime se vérifient à la lecture du dossier administratif et portent sur des éléments centraux de leur récit. Or dans leur recours, les requérants admettent que leurs déclarations à ce sujet peuvent être discordantes mais se contentent de souligner qu'elles sont cohérentes en ce qu'elles dénoncent des abus des services de police (requête non paginée). Le Conseil n'aperçoit par ailleurs, à la lecture des notes de leurs entretiens personnels, aucun élément de nature à mettre en cause la fiabilité de ces notes, et en particulier, aucun élément de nature à révéler une inadéquation entre les questions qui leur ont été posées et leur profil particulier (dossier administratif, notes d'entretien personnel du 16 mars 2023, pièces 18 et 19).

5.6.3. En ce que les requérants semblent reprocher à la partie défenderesse de ne pas avoir suffisamment pris en compte la situation qui prévaut en Géorgie, le Conseil rappelle que la simple invocation de rapports faisant état, de manière générale, de violations des droits de l'homme dans un pays, ne suffit pas à établir que tout ressortissant de ce pays encourt un risque d'y être persécuté. Il incombe au demandeur de démontrer in concreto qu'il a personnellement des raisons de craindre d'être persécuté ou qu'il fait partie d'un groupe systématiquement exposé à pareilles persécutions, au regard des informations disponibles sur son pays. Certes, en l'espèce, à la lecture des informations fournies par les parties, le Conseil estime ne pas pouvoir exclure que des ressortissants géorgiens d'origine yézidi soient victimes de persécutions en raison de leur origine. Toutefois, il n'est pas permis de déduire de ces sources qu'il existe en Géorgie une persécution de groupe à l'encontre des membres de la minorité yézidie de ce pays. Or en l'espèce, force est de constater que les requérants n'établissent pas la réalité, ou à tout le moins la gravité, des persécutions ou des discriminations qu'ils prétendent avoir personnellement subies en raison de leur origine. Les sources invoquées dans le recours ne permettent pas de conduire à une analyse différente dès lors qu'elles ne fournissent aucune information sur la situation personnelle des requérants.

5.7 Il résulte de ce qui précède que les motifs analysés dans cet arrêt constatant le défaut de crédibilité des faits invoqués, ou à tout le moins, l'absence de bienfondé des craintes alléguées sont établis. Le Conseil constate que ces motifs sont pertinents et suffisent à fonder les décisions entreprises. Il estime par

conséquent qu'il n'y a pas lieu d'examiner plus avant les autres griefs de ces décisions ni les arguments de la requête s'y rapportant, cet examen ne pouvant, en toute hypothèse, pas induire une autre conclusion.

5.8 En conséquence, les requérants n'établissent pas qu'ils ont quitté leur pays ou qu'ils en restent éloignés par crainte au sens de l'article 1er, section A, paragraphe 2 de la Convention de Genève."

Aldus heeft de Raad, ten aanzien van verzoekers ouders, reeds geoordeeld dat de ingeroepen feiten ongeloofwaardig zijn, minstens dat de afwezigheid van een gegronde vrees is aangetoond en dat de motieven van de bestreden beslissingen pertinent en afdoende zijn.

2.3.9.2. Wat betreft de geloofwaardigheid van de persoonlijke problemen die verzoeker zou hebben gekend met de "*wettelijke dieven*", wordt in de bestreden beslissing op goede gronden aangestipt dat deze nog verder onderuit wordt gehaald door het feit dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, wat induist tegen de door hem aangehaalde vrees voor zijn leven en nood aan internationale bescherming. Zo verklaarde verzoeker dat hij reeds sinds de jaren 2014-2015 problemen zou hebben gehad met de "*wettelijke dieven*", dat de situatie escaleerde in 2015 met aanvallen en het toebrengen van slagen aan hem en zijn vader, maar dat zij desalniettemin altijd op hetzelfde adres bleven wonen, naar eigen zeggen omdat er geen andere uitweg was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Verder verklaarde verzoeker dat hij in 2017 gedurende drie maanden al eens in België was omdat hij hier een vriendin had (*ibid.*, p. 6); in het verzoekschrift voegt hij daaraan toe dat hij hier kon werken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Gevraagd waarom hij toen geen verzoek om internationale bescherming indiende, gaf verzoeker als verklaring dat hij zijn familie niet alleen kon achterlaten in Georgië (*ibid.*, p. 10); hetgeen hij ook in het verzoekschrift herhaalt. Dit zijn evenwel geen persoonlijke motieven en deze wegen niet op tegen de nood aan internationale bescherming indien hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde voor zijn leven en/of fysieke integriteit. Waar hij in het verzoekschrift *post factum* aangeeft dat hij door enkele maanden in België onder te duiken hoopte dat de situatie zou kalmeren omdat hij zijn problemen destijds niet van dien aard achtte dat hij internationale bescherming nodig had, herneemt de Raad dat verzoeker zelf aangaf dat zijn problemen reeds startten in 2014-2015 en dat de situatie in 2015 escaleerde. Overigens, zo zijn verklaringen dienaangaande berustten op de werkelijkheid, kon verwacht worden dat hij deze ook en op spontane wijze zou hebben aangehaald wanneer hem bij het commissariaat-generaal werd gevraagd waarom hij in 2017 in België geen bescherming verzocht. Het feit dat verzoeker naliët in 2017 een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt, gelet op het geheel van wat voorafgaat, dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde problemen sinds 2014-2015. Verzoeker verliet zijn land van herkomst uiteindelijk definitief op 5 februari 2019, samen met zijn ouders, broer en zus. Het ingediende beschermingsverzoek in Frankrijk, overigens met een vals paspoort, werd afgewezen (*ibid.*, p. 5-6). Verzoeker werpt tot slot op dat hij Georgië pas heeft moeten ontvluchten in 2019 toen hij daartoe gedwongen werd door een verscherping van het Georgische beleid, dat steeds onrechtvaardiger en repressiever was en zich verwijderde van de rechtsstaat en de eerbiediging van de mensenrechten en dat dit ook blijkt uit de evolutie van de Belgische wetgeving gelet op de schrapping van Georgië van de lijst van veilige landen van herkomst. In dit verband stipt de Raad bovenal aan dat dit wederom een *post factum* toevoeging betreft en verder dat de schrapping van Georgië van de lijst van veilige landen van herkomst er pas kwam met het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 10 juli 2023).

De Raad benadrukt verder dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op enkele omissies en de vaststelling dat verzoeker over de beweerde aanval door de "*wettelijke dieven*" in 2015 geen enkel bewijsstuk neerlegt. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd:

"Daarnaast kan er ook nog worden gewezen op enkele gewichtige omissies. U maakte bij DVZ immers geen melding van de aanval in 2015 en de poging tot framing in 2018. Dit kon, gezien de ernst van de feiten, echter wel worden verwacht. Zeker betreffende het incident van 2015, waarover u bovendien verklaarde dat u de politie verwittigde en het uiteindelijk zelfs tot een rechtszaak kwam (CGVS, p.6-7) en waarvan u verklaarde dat het een kantelpunt was (cfr. supra). U verklaarde wel dat er u tijdens uw eerste interview bij DVZ niet werd gevraagd naar de redenen voor uw verzoek om internationale bescherming. Er werd u enkel gevraagd waarom u van Frankrijk naar België bent gekomen en niet waarom u vanuit Georgië naar België bent gekomen. Er werd wel gezegd dat dergelijke vragen bij uw tweede interview gesteld zouden worden (CGVS, p.3). Hoewel dit opgaat voor uw Dublininterview, werd u in het kader van de CGVS-vragenlijst, ingevuld tijdens uw tweede interview bij de DVZ, weldegelijk gevraagd naar de feiten die hebben geleid tot

uw vertrek uit uw herkomstland, waarbij u zelfs naar feiten in hoofde van uw familieleden verwees (CGVS Vragenlijst, nr.3.5). Het feit dat u geen melding maakte van deze twee zwaarwichtige incidenten in uw eigen hoofde doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

De geloofwaardigheid van het incident in 2015 wordt trouwens nog verder ondermijnd door het feit dat u hier geen enkel bewijsstuk van neerlegde, terwijl dit redelijkerwijze kon worden verwacht. U verklaarde immers dat u de politie verwittigde, de politie een PV opstelde, onderzoek deed naar de klacht en de dader zelfs voor de rechtbank werd gebracht (CGVS, p.6-7). Dat u van deze aaneenschakeling van handelingen van de politie en het gerecht geen enkel document zou hebben bekomen (CGVS, p.7), is weinig geloofwaardig. Daarenboven kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u slachtoffer was in deze zaak en u in die hoedanigheid de mogelijkheid had om informatie te verkrijgen over het onderzoek en de rechtszaak, desnoods post factum, zoals ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie blauwe map: landeninformatie, p.56)."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, blijkt aldus wel degelijk dat de verwerende partij zijn relaas ten gronde in twijfel trekt, zich hierbij aldus baseerde op de beslissing van zijn ouders, de laattijdigheid van zijn verzoek, de belangrijke omissies over werkelijk essentiële elementen uit het ten berde gebrachte asielrelaas en het gebrek aan materieel bewijs ondanks dat dit in de door verzoeker zelf geschetste omstandigheden wel degelijk kon worden verwacht. Dat hij *"veel informatie, details en verduidelijkingen heeft kunnen geven over zijn persoonlijke situatie"* en dat er geen tegenstrijdigheden zitten in zijn verklaringen, doet hieraan geen afbreuk en maakt op zich niet dat de inhoud van zijn relaas *"bijzonder geloofwaardig lijkt"*.

2.3.9.3. Nog daargelaten de voorgaande vaststellingen stelt de Raad vast dat verzoeker alleszins niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft zijn problemen geen of onvoldoende beroep kond doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus *"Georgië – Algemene situatie"* van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, alsook uit de *update* van deze COI Focus van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt verwezen en waarnaar de weblink is opgenomen en waardoor de Raad beschikt over de meeste recente COI Focus, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere

onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de meeste recente COI Focus blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Waar verzoeker aan de verwerende partij verwijt de huidige situatie niet afdoende in rekening te hebben gebracht, wijst de Raad erop dat de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 2 oktober 2025 de meeste recente landeninformatie over Georgië onder de aandacht heeft gebracht en hier een correcte analyse van gemaakt heeft. De algemene informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en die hij hierbij voegt (stukken 4-18) teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen loopt gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 12 februari 2025. Dat er in Georgië nog een aantal problemen zijn met en dat er nog vooruitgang kan worden geboekt op het vlak van onder meer de bestrijding van corruptie en justitie, is een gegeven dat in de voormelde informatie waarop de gemaakte analyse is geschraagd uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan het feit dat de Georgische autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden. Verzoekers verwijzing naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie stuk 3 van het verzoekschrift, EHRM 17 januari 2017, nr. 18766/04, Tsartsidze e.a./Georgië) is evenmin dienstig. Hij toont immers niet concreet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen op wie dit arrest betrekking heeft.

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoeker zelf toekomt om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

“Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. U verklaarde dat u na de aanval in uw garage in 2015 klacht zou hebben ingediend (CGVS, p.7). Het is echter opmerkelijk dat u bij DVZ nooit melding heeft gemaakt van deze klacht, niettemin u uitdrukkelijk werd gevraagd of u ooit klacht had ingediend. U antwoordde ter zake zelfs dat uw ouders klacht hebben ingediend bij de politie. U persoonlijk niet (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Zoals hierboven reeds uiteengezet, wordt de geloofwaardigheid van deze beweerdelijke klacht eveneens onderuit gehaald door het gebrek aan bewijzen. Hoe dan ook heeft u na deze ene beweerdelijke klacht in 2015 geen enkele poging meer ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen. U contacteerde nooit een advocaat of organisatie voor uw problemen en zocht nooit op een andere manier nog bescherming voor uw problemen in Georgië (CGVS, p.9). U maakt dus niet aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte dan wel onwillig zouden zijn om u bescherming te verlenen.”

De Raad acht deze overwegingen pertinent en draagkrachtig en deze vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoeker opwerpt dat deze klacht sowieso niet tot effectieve bescherming zou kunnen leiden, wijst de Raad er nog op dat verzoeker zelf verklaarde dat de politie onderzoek deed naar de klacht en dat de dader zelfs voor het gerecht werd gebracht en er een straf werd uitgesproken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Dat de zinloosheid en ondoeltreffendheid van een beroep doen op een

advocaat of een ngo uit de door hem aangereikte verslagen blijkt, is niet meer dan een blote bewering en verzoeker duidt niet precies welke rapporten en welke passages hierin deze stelling zouden kunnen ondersteunen. Met zijn verwijzing naar algemene informatie inzake gebreken in de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechterlijke macht in Georgië en de nog steeds aanwezige corruptie, maakt verzoeker tot slot evenmin *in concreto* aannemelijk dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

De algemene informatie die in het verzoekschrift is gevoegd over de laatste evoluties in Georgië, waaronder de gewelddadige onderdrukking van manifestaties door de politie en de loutere bewering dat hij door zijn verblijf in Europa sinds een aantal jaren een “bevoorrecht” doelwit zou zijn, zijn tot slot dermate algemeen en volstaan niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer verstoken zal blijven van hulp en/of bescherming.

Gelet op het voorgaande overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, nog los van de geloofwaardigheid hiervan, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3.9.4. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing inzake zijn origine en de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming in dit verband, zodat de Raad zich deze motieven toe-eigent:

*“Verder verklaarde u nog dat u problemen zou hebben ondervonden in Georgië omwille van het feit dat u Jezidi bent. U verklaarde dat u op straat werd uitgelachen: “Jezidi, Jezidi, ga maar naar je eigen land.”. Het is volgens u echter nooit verder gekomen dan mondelinge bedreigingen omwille van het feit dat u Jezidi bent: “Zo ernstig niet, nee.” (CGVS, p.9). In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat louter mondelinge bedreigingen niet ernstig genoeg zijn om de drempel van vervolging te halen. Bovendien blijkt uit de COI waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), dat er in Georgië geenszins sprake is van systematische, wijdverspreide vervolging van etnische minderheden. Ondanks het feit dat er weliswaar een toename te merken is van haatspraak en discriminerend taalgebruik tegenover etnische minderheden met de opkomst van verschillende extreemrechtse groepen en het feit dat het gebrek aan kennis van de Georgische taal de integratie van etnische minderheden bemoeilijkt, is er volgens de COI evenmin sprake van verregaande discriminatie of dermate onoverkomelijke hindernissen voor leden van etnische minderheden om zich in de Georgische maatschappij te kunnen integreren. Zoals hierboven reeds uiteengezet (zie supra), kan er bovendien van worden uitgegaan dat mocht u in de toekomst wel zwaarwichtige problemen ondervinden omwille van het feit dat u Jezidi bent, u hiervoor beroep kan doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten.”*

2.3.9.5. Het door verzoeker neergelegde paspoort (administratief dossier, map documenten) levert hoogstens bewijs voor zijn identiteit en herkomst, die in deze niet in twijfel worden getrokken.

2.3.9.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.9.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.10.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.10.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook niet op basis van het vermeende incident in 2015 zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS